

КО ЈЕ КО

Јовица Аћин (1946, Зрењанин), пише песме, кратке приче и есеје, преводи са немачког, француског и енглеског. Објављене књиге: *Унакрси дивљина ђамћења* (1970), *Изазов херменеушке* (1975), *Паукова полишка* (1978), *Шљунак и маховина* (1986), *Поешка расшројства* (1987), *Дује сенке крајких сенки* (1991), *Поешка кривошворења* (1991), *Унишћени после моје смрти* (1993), *Гашања по џејелу – о изнанствима и лојорима* (1993), *Ајокалијса Сад – нацрти о Божанственом маркизу* (1995), *Лейширов сановник* (1996), *Неземаљске џаве* (1999), *Љуба Појовић – одисеја једне сенке* (2000), *Лебдећи објекти* (2002), *Ко хоће да воли, мора да умре* (2002), *Мали еројски речник српској језика* (2003), *Сеништа и груји раскази* (на македонском, 2005), *Дневник изнане душе* (2005), *Дневник о вајни* (2005), *Голи демони/Наје жене* (коаутор-илустратор М. Милетић, 2006), *Прочишано у швојим очима* (2006), *Шејна по крову: Сабрани цршежи Франца Кафке* (2007), *Голи џријоведач: О свим стварима изубљеним и нађеним* (2008), *Уше океана* (2011), *Јеванђеље по мајарцу и грује џриче о сишним свешим шренуцима* (2013), *Кроз блашо и остала умишљања* (2017), *Сродници* (2017), *Украдени роман* (2018), *Сродници* (2018), *Пилош шрамваја* (2019), *Мали еројски речник српској језика – са Лебдећим објектима и Дневником изнане душе* (2019), *Полазећи од краја свешта* (2020), *Дозвола за бицикл* (2021), *Бања и грује џоследње џриче* (2021), *Све збој ваздуха – око џријоведања* (2021), *Писани џушеви – џриче изабране из Океана* (2022), *Ходочашће у Содому* (2022), *Докшор џријоведања – Кафка* (2022), *Сновиђења и ојсене – изабране џриче у кључу фаншашике* (2023), *Залудно мишљење – у аушћојоешћким кайљцима на*

челу (2024), *Шибане* (2024) и *Кошао* (2024). Живи у Београду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао на групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метацитике. Објављене књиге: *Борислав Михајловић Михиз: о кришћичар и џисац* (2021); *Non omnis moriar: о џезији и смрти у ојусу Влагана Деснице* (2022); *Књижевност с џредумишљајем: стваралачка биоџрафија Слободана Селенића* (2023). Живи у Београду.

Џејмс Бејли (*James Orville Bailey, Jr.*; 1929, Ла Хунта, Колорадо –2020, Медисон, Висконсин, САД), универзитетски професор емеритус. Магистрирао је славистику на Универзитету Индијане 1958. године, а докторирао на Универзитету Харвард 1965. године у области славистике. Предавао је на Одсеку за славистику Универзитета Висконсина у Медисону од 1967. до пензионисања 1995. Био је шеф поменутог Одсека, координатор Студија руског подручја, а учествовао је и у формирању Фолклорног програма почетком осамдесетих година, којим је после руководио. Деценијама је предано био посвећен изучавању руског фолклора; често је путовао у Русију због истраживања. Објавио је велики број чланака и неколико књига о фолклору, а сарађивао је у изради антологије превода руских епских песама (превео је и приредио заједно са Татјаном Ивановом књигу *An Anthology of Russian Folk Epics*, 1998).

Био је председник Славистичког и источно-европског фолклорног удружења. Објавио је студије о енглеском стиху (*Toward a statistical analysis of English verse*, 1975), о руској књижевности, поетици и фолклору (*Three Russian lyric folk song meters*, 1993; *Изабране стихове по руском народном стиху*, 2001).

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Објавила је преводе прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куција, Пенелопи Фицџералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон, Ијана Макјуана, затим преводе поезије Вилијама Карлоса Вилијамса, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда и Теда Хјуза. Добила је награду „Милош Н. Ђурић” 2003. за превод романа Ијана Макјуана *Искуљење* и награду „Михајло Ђорђевић” 2007. за превод Макјуеновог романа *Субоша*. Живи у Београду.

Алекса Васиљевић (1996, Крагујевац), дипломирао је на Катедри за англистику на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Преводи са енглеског језика.

Соња Веселиновић (1981, Нови Сад), магистрала је и докторирала компаративну књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент. Пише есеје, књижевну критику и поезију. Преводи са француског и енглеског језика. Објавила је књигу поетске прозе *Поема њреко* (2008), студије *Преводилачка њоетика Ивана В. Лалића* (2012) и *Рецејиција, канон, циљна култура: слика модерној ањлоамеричкој њесништва у савременој српској књижевности* (2018), роман *Кросфејд* (2013) и збирку поезије *Проклизавање* (2020). Добитница је стипендије из Фонда „Борислав Пекић” за 2009. годину, те награда „Исидора Секулић” (2014) и „Билана Јовановић” (2021). У уредништву је часописа за књижевност и теорију *Поља* од 2007. године. Живи у Београду.

Дивна Вуксановић (1965, Београд), дипломирала је на Факултету драмских уметности

у Београду (1988) и Филозофском факултету у Београду (1992); магистрала је из области театрологије (1993), а докторирала из домена савремене филозофије и естетике (1998). Пише текстове из области савремене филозофије и естетике, поезију, поетску прозу и есеје. Председница је Естетичког друштва Србије и Удружења грађана за уметност, културу, медије и друштвена питања „Млад грашак” из Београда. Редовна је професорка Факултета драмских уметности у Београду. Књиге песама: *Магона дуој враћа* (1992), *Глава харфе* (коаутор Д. Ј. Данилов, 1998), *Аваншуре са стварима* (2003). Књиге прозе: *Ојажач, ојажена* (1997), *Паолошке приче* (1999), *Окултно крварење* (2007), *Мемо* (2016) и *Девојка са шћајом* (2020). Књиге за децу: *Живој с шроловима I* (1998), *Живој с шроловима I и II* (2002), *Шћиљалка у хулахојкама* (2004), *Лези ми на леђа, шроле!* (2006), *Вешар са звездане њланине* (2019) и *Девојка са шћајом* (2020). Студије: *Барокни дух у савременој филозофији: Бењамин-Агорно-Блок* (2001), *Аестхетика Минима* (2004), *Филозофија медија – онћолоија, естетика, крићика* (2007), *Филозофија медија – онћолоија, естетика, крићика, шом 2* (2011), *Филозофија медија – онћолоија, естетика, крићика, шом 3* (2017). Живи у Београду.

Џон Гулд (*John Gould*), канадски писац кратких прича из Викторије у Британској Колумбији. Тренутно предаје креативно писање на Универзитету у Викторији и члан је редакције угледног канадског књижевног часописа *The Malahat Review*. Најуспелије збирке су му: *The Kingdom of Heaven: 88 Palm-of-the-Hand Stories* (1996), *Kilter: 55 fictions* (2003) и *The End of Me* (2020). Гулд је и аутор романа *Seven Good Reasons Not to Be Good* (2011).

Алфред Деблин (*Alfred Döblin*; 1878, Шчећин, Пољска – 1957, Емендинген, Немачка), немачки лекар и писац, чије се стваралаштво одликује елементима различитих књижевних покрета карактеристичних за прву половину двадесетог века попут футуризма, експресионизма и нове стварности.

Аутор је преко десет романа с историјском, научнофантастичном и друштвено-критичком тематиком, неколико драма и радио-драма, бројних есеја о политици, филозофији, религији и уметности, као и обимних преписки, а најпознатије дело које је објавио јесте роман *Берлин Александерплац* (*Berlin Alexanderplatz*, 1929).

Џоун Дидион (*Joun Didion*; 1934, Сакраменто – 2021, Њујорк, САД), америчка књижевница и есејисткиња, позната по свом луцидном прозном стилу и оштрим приказима друштвених немира и психолошких увида. Након што је дипломирала на Калифорнијском универзитету у Берклију, почела је да ради за магазин *Vogue*, најпре као копирајтерка, а затим и као уредница. Заједно с мужем, писцем Џоном Грегоријем Даном, из Њујорка сели се у Калифорнију. Пар ће потом усвојити ћерку Китану. Написала је низ романа и збирки есеја за које је добила бројна признања и почести. Издваја се мемоарска проза „Година магијског мишљења”, која је 2005. добила Националну награду за нефикционалну прозу, као и француску *Prix Médicis*. То дело је адаптирала и за позориште. Године 2019, књига се нашла на Гардијановој листи најбољих сто књига 21. века. Добитница је Медаље „Едвард Мекдавел”, Књижевне награде Сент Луис, награде Америчке академије постигнућа, Медаље за изузетни допринос америчкој књижевности и др.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине њрозоре* (1978), *Намасше, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искуства њрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене њрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У њошрази за њлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза

посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сћара љрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ље је Чехов? – разговори о љрози* (2015), *Вијешнам и девеш змајева* (2016), *Криштика љамћења* (2017), *Кубанске љријашељице* (2020), *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021) и *Песнички љласови: инћервјуи* (2024). Добитница је награда: „Слободна Војводина”, „Искра културе”, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос”, „Медаља културе за очување културног наслеђа”, „Љуба Ненадовић”. Живи у Новом Саду.

Луиз Глик (*Louise Elisabeth Glück*; 1943, Њујорк – 2023, Кембриџ, САД), америчка песникиња. Објавила је следеће књиге песама: *First-born* (1968), *The House on Marshland* (1975), *Descending Figure* (1980), *The Triumph of Achilles* (1985), *Ararat* (1990), *The Wild Iris* (1992; срп. превод: *Дивљи љрис*, Контраст издаваштво, 2023), *Meadowlands* (1996), *Vita Nova* (1999), *The Seven Ages* (2001), *Averno* (2006; срп. превод: *Аверно*, Контраст издаваштво, 2023), *A Village Life* (2009), *Poems: 1962–2012* (2012), *Faithful and Virtuous Night* (2014) и *Winter Recipes from the Collective* (2021). Добитница је бројних награда од којих су најзначајније Пулицерова награда за поезију (1993) и Нобелова награда за књижевност (2020).

Биљана Дојчиновић (1963, Београд) редовна је професорка на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду. Дипломирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду. На истом факултету 1991. године одбранила је магистарски рад *Кашејорија род у америчкој љнокришици* (на примеру дела Ерике Јонг), а потом, 2003. године, и докторску дисертацију *Прићоведни љосћуици у романима Џона Ајдајка*.

Једна је од оснивачица Центра за женске студије у Београду, као и Индик центра Асоцијације за женску иницијативу. Од 2002. до 2008. године била је главна уредница часописа за феминистичку теорију *Genero*. Чланица је *The John Updike Society (JUS)*, као и уредништва *The John Updike Review* од њиховог оснивања, док се у одбору директора *JUS* налази од 2015. године. Од 2011. године руководитељка је истраживачког пројекта Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године. Главна је и одговорна уредница *Књиженства*, часописа за студије књижевности, рода и културе. Године 2016. за књигу *Право сунца – грујачији модернизми* (2015) добила је Награду „Анђелка Милић”. Објављене књиге: *Гинокришика: Род и проучавање књижевности коју су писале жене* (1993), *Огабрана библиографија радова из феминистичке теорије/женских студија 1974–1996* (1996), *Грагови, собе, поришети* (2006), *GendeRingS: Gendered Readings in Serbian Women’s Writing* (2006, CD издање), *Картограф модерног света: романи Џона Ајдајка* (2007), *Сусрети у шами: увод у читање Вирџиније Вулф* (2011), *Право сунца – грујачији модернизми* (2015), *Сегмо небо* (2020).

Александра Жежељ Коцић (1977, Београд), завршила основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовога друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Научни сарадник у области језик и књижевност – Институт за књижевност и уметност у Београду. Запослена као професор енглеског језика и књижевности у Филолошкој гимназији у Београду. Књиге: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams’ World and Style* (2016), *Хемингвеј у род: писац у мрежи теорије* (2018), *Песник и један читалац: ојлеги о поезији и прози Драгана Лакићевића* (2020), *Збирка лејширова: ојлеги о англоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревих у дијалогу* (2022). Живи у Београду.

Теџу Кол (*Teju Cole*; 1975, Каламазу, Мичиген, САД), америчко-нигеријски писац, фотограф и историчар уметности. Дипломирао на Одсеку за оријенталне и афричке студије на Универзитету у Лондону (историја афричке уметности) и одбранио докторат из историје уметности на Универзитету Колумбија. Аутор је новеле *Every Day is for the Thief* (2007), романа *Open City* (2012; *Ошворени праг*, превео Ален Бешић, Београд: Дерета, 2016) и *Tremor* (2023), збирке есеја *Known and Strange Things* (2016) и *Black Paper: Writing in a Dark Time* (2023), као и неколико књига са фотографијама *Punto d’Ombra* (2016, објављене на енглеском под називом *Blind Spot*, 2017), *Human Archipelago* (са фотографијама Фазала Шеика, 2019), *Fernweh* (2020), *Golden Apple of the Sun* (2021) и *Pharmakon* (2024). За роман *Ошворени праг* добио је Награду Хемингвејеве задужбине/ПЕН центра за 2012. годину. Објављује своје радове у неколико америчких часописа, укључујући *The New York Times* и *The New Yorker*. Тренутно живи и ради у Бруклину, Њујорк.

Јарослав Комбиљ (1944, Стара Дубрава, БиХ), по струци дипломирани инжењер технологије (мастер). Спорадично пише песме и кратке приче и повремено објављује по књижевним часописима и разним порталима на интернету. Претежно се бави преводилаштвом. Преводи са украјинског и руског на српски и са српског на украјински. До сада су му објављени преводи пет романа, једна монографија, по једна збирка песама, есеја, драмских текстова и апокрифа. По разним часописима објављени су преводи преко четиристо песама. Иностранци је члан Националног удружења украјинских писаца.

Васил Махно (*Василь Махно*; 1964, Чорктив, Украјина), песник, есејиста, драматург, преводилац, књижевни критичар. Предавао књижевност на универзитетима у Тернопољу (Украјина) и Кракову (Пољска). Члан је Асоцијације украјинских писаца, Националног удружења украјинских писаца, као и међународног и украјинског ПЕН клуба.

Објавио је дванаест збирки песама, по две збирке есеја и приповедака, две драме и један роман. Као преводилац објавио је две збирке песама са пољског језика. Као критичар објавио је књижевни оглед *Уметнички свеш Бојдана Йгора Анџонића*. Такође је састављач антологије савремене украјинске поезије *Песници деведесетих*. Поезија и есеји превођени су му на више од двадесет језика, међу којима су: пољски, српски, енглески, руски, немачки, чешки, литвански, мађарски, иврит, јидиш, шпански, румунски, словеначки, јерменски и др. Добитник је бројних украјинских и међународних награда, међу којима је и наша Повеља Мораве (2013). Од 2000. живи и ради у Њујорку.

Мухамед Мрабет (*Mohamed Mrabet*; 1936, Танцир, Мароко), марокански приповедач и сликар, познат по својој сарадњи са Полом Боулсом. Иако неписмен, своје приче је приповедао на арапском и шпанском, док их је Боулс бележио и преводио на енглески језик. Објавио је више од десет књига, међу којима су *Love with a Few Hairs* (1967), *M'Hashish* (1969), *Look and Move On* (1976). Излагао је широм Европе и Америке.

Мирјана Мркела (1955, Београд), од гимназијских дана живи у Задру. Пише романе, драме, приче, песме и репортаже. Текстови јој се објављују на Хрватској радију, у дечјим часописима и часописима за слепе. Године 2013. добила је Награду „Григор Витез“. Објавила је књиге: *Драги Оливере* (роман, 2012), *Љубавне њесме* (поезија, 2013), *Меа, млађа сестра* (роман за тинејџере, 2014), *Моја Загарска чиишанка* (збирка за децу, 2014), *Уиознајизуме Фауста Вранчића* (дидактичке картице, 2015), *Пушовање наслијејо* (путописи, 2016), *Уземљи Плавији* (поучне приче, 2016), *Врабац* (приче за децу, 2016), *Боб бобић махуна* (илустрована збирка прича, 2017), *Тун љисшани, кайишане* (сликовница, 2017), *Кошо у уром* (књижевно-ликовна мапа, 2017), *Ми смо два свијета* (поезија, 2018), *Уиознајше љиродне љейоше Загарске жујаније* (информативно-едукативне картице, 2018),

Диносаури нису несшали (поезија за децу, 2019), *Алиса код Андерсена* (роман за децу, 2021), *Бошаника и шройјесма* (поезија, 2021), *Ойшмистш око Загра* (сликовница, илустровао Марин Франић, 2021).

Јованка Николић (1977, Јагодина). Објављивала је на порталу *Nomad.ba* и у часописима *Београдски круј кредом*, *Фокализашор*, *Савременик*, *Бгење* и *Трај*. Године 2024. објавила је Збирку *од Виршемберја*. Живи и ради у Јагодини.

Славомир Саша Нишавић (1959, Бијело Поље, Црна Гора), студирао је у Приштини, Београду и Новом Саду. Објавио је песничке књиге: *Придржавање душе* (2003), *Кошуљица* (2004), *Гребени* (2007), *Заборављени дечак* (2018), *Чешшица* (2020), *Гавранов хлеб* (2021), *Пешелка* (2022) и *Самопраг* (2024). Песме су му превођене и заступљене у више антологија и зборника. Члан је Друштва књижевника Војводине и Удружења књижевника Србије. Живи у Новом Саду.

Бранка Огњановић (1990, Ниш), завршила је основне и мастер студије на студијском програму Немачки језик и књижевност на Филолошко-уметничком факултету Универзитета у Крагујевцу, а тренутно је при крају Докторских студија из филологије. Живи и ради у Нишу. Области интересовања: новија немачка књижевност, екокритика и наука и технологија у књижевности.

Сања Париповић Крчмар (1973, Жабал), ванредна професорка на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду на којем је дипломирала Југословенску књижевност и српскохрватски језик, одбранила магистарски рад *Мешрички реиштар Јована Илића* (2003) и докторску тезу *Песнички облици српској неосимболизма* (2015). Ауторка је књига *Сшални љеснички облици српској неосимболизма* (2017) и *Трајом српској сонешизма* (2024). Бави се теоријом књижевности, посебно проучавањем стиха у српској књижевности, сталним облицима

песме и строфе, као и поетиком српске поезије 20. века. Објављује радове у часописима, стручним публикацијама, зборницима радова, учествује на домаћим и међународним научним скуповима.

Светозар Петровић (1931, Карловац – 2005, Нови Сад), књижевни теоретичар, књижевни историчар. У Карловцу је похађао основну и средњу школу. Дипломирао је 1956. у Загребу на Групи за народни језик и књижевност с руским језиком и књижевношћу, где је и докторирао 1966. године на тему *Проблем сонета у стараријој хрватској књижевности*. На Универзитету у Алахабду студирао је индологију од 1954. до 1956. године. Радио је на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета Свеучилишта у Загребу од 1959. до 1970. године, а потом као професор на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду од 1970. до 1977; као редовни професор на Филолошком факултету Универзитета у Београду од 1977. године на предметима Општа књижевност и Теорија књижевности. Дописни члан ВАНУ од 24. 11. 1981; редовни од 3. 12. 1987. Редовни члан САНУ, Одељење језика и књижевности од 29. 5. 1991. Добио је Награду „Владимир Назор” 1972. године за књигу *Природа кришке*; Награду града Загреба 1963. за књигу *Кришка и гјело*, Награду „Ђорђе Јовановић” и Награду СИЗ-а културе Војводине 1986. за књигу *Облик и смисао*. Бавио се методологијом проучавања књижевности, теоријом и историјом стиха, индолошким темама.

Драган Проле (1972, Нови Сад), бави се класичном немачком филозофијом и савременом филозофијом. Докторску дисертацију „Појам повести у Хајдегеровој и Хегеловој филозофији” одбранио је 2006. године. Објављене књиге: *Хусерлова феноменолошка онтологија* (2002), *Ум и њовест – Хајдегер и Хејел* (2007), *Страност бића – ѝрилози феноменолошкој онтологији* (2010), *Хуманост страног човека* (2011), *Унутрашње иностранство – филозофска рефлексија романтизма* (2013), *Традиција наставе филозофије* (2014), *Појаве*

одсушној – ѝрилози савременој естетички (2016), *Једнакост неједнакој – феноменологија и ране авангарде* (2018), *Ничеови шрубаци* (2021), *Седам смртних грехова – оiledи из ѝпоредне феноменологије* (2022) и *Пећински заокрет* (2024). Добитник је Награде „Никола Милошевић” Другог програма Радио Београда за најбољу теоријску књигу 2011. године. Преводи са немачког језика. Живи у Новом Саду и ради на Филозофском факултету.

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Прага* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факшомоншаже* (2020) и *Шојен, Жорж Санд и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантис” за 2009. годину. Живи у Београду.

Татјана Росић Илић (1962), докторила је, магистрала и дипломираола на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка

и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, ФМК и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ур., 2015) (*Анџи*)ушојије *Шела: репрезентација маскулинишета у савременој српској прози* (2014), *Миди о савршеној биографији: Данило Киш и фигура њисца у српској култури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољност дневника* (1994). Живи у Београду.

Јелена Савић (1995, Нови Сад), по струци је професор енглеског језика. Основне и мастер студије завршила је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Има богато искуство у подучавању енглеског језика на различитим образовним нивоима, укључујући и рад у оквиру Центра за језике Филозофског факултета у Новом Саду. Активно учествује на стручним и научним конференцијама, где представља истраживања и иновативне приступе у настави језика. Као члан Управног одбора Удружења наставника енглеског језика у Србији (ELTA), посвећена је унапређењу методологије наставе кроз примену савремених образовних пракси.

Срђан Срдих (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и стварности у Џонатану Свифта*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев” у Кикинди и на месту

координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић” из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига”. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсурењанинског часописа „Улазница” (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић”, те награда „Биљана Јовановић” и „Едо Будиша”. Објавио је романе *Мршво поље* (2010), *Сапори* (2013), *Сребрна мајла њага* (2017), *Љубавна њесма* (2020) и *Аушосекција* (2023), збирке прича *Есиранго* (2011) и *Сајоревана* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поезији кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/Поховани мозак* (драма, 1996), *Свејо Тројство Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за њанџомиму* (приче, 1997), *Анџолођија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и друје наслови* (роман, 2003), *Кроз џустинињу и љрашину* (роман, 2005), *Куварове клејве и друје љагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исјод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори гори гори* (роман, 2017), *Моје* (роман, 2019), *Лука каже* (књига за децу, 2020), *Мокринске хронике* (проза, 2021) и *Црна Анђелија и друје зверске љриче* (приче, 2023). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки,

македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић”, Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године, Награде града Ниша за књижевност за децу и младе „Малени цвет”, као и Награде „Иво Андрић”. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест”. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је магистарске студије на катедри за енглески језик Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филипа, Та-Нехасија Коутса, Криса Абанија, Ен Карсон, Џојс Керол Оутс,

Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изубљен у кући смеха* Џона Барта. Аутор је студије *Ник Кејв и његова поезија* (2022). Живи и ради у Новом Саду.

Шабан Шаренкапић (1956, Нови Пазар), оснивач је Културног центра „ДамаД”, покретач књижевног часописа *Мак* и магазина *Хас*. Пише поезију и прозу. Бави се и превођењем. Објављене књиге: поезија – *Кућна нећа* (1987), *Учена вода* (1990), *Имџерија хлеба* (1993), *Земна снаја* (1997), *Стамболска сирема* (1997), *Меморијалне њлоче* (2002), *Лирика мањинства* (2005), *Мајерњи тешо* (2005), *Изабране ђјесме* (2006), *Земна оставишина* (2007), *Црвене куће* (2014), *Кафкин калфа* (2019), *Кућа јасина* (2022) и *Газински тласник* (2024); романи – *Буквица* (2000), *Пазарска трилоџија* (2003), *Мазија* (2009) и *Кварџида* (2020). Живи у Новом Пазару.

Дарко Шишковић (1978, Београд), објављивао је поезију у *Књижевном листу*, *Књижевним новинама*, *ТОК*-у из Прокупља. Чест је гост на песничким Магичним вечерима и песничким платформама на фестивалу „Шумес”. Члан је позоришта Породице бистрих потока, с којим је наступао у тридесетак представа.